

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj P-5748/2025-15

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Vedrani Kufrin, u parničnom predmetu tužiteljice Melite Borščak, Zagorska ulica 20, Črešnjevo, OIB: 93978123807, zastupane po punomoćnici Mariji Maričević, odvjetnici u Zagrebu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelčaćića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po punomoćniku Damiru Metelko, odvjetniku iz odvjetničkog društva Metelko, Knežević i Partneri d.o.o., Zagreb, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 1. srpnja 2026. u prisutnosti tužiteljice, uz punomoćnicu Mariju Maričević, odvjetnicu i zamjenicu punomoćnika tuženika Angelu Blaće, odvjetničku vježbenicu, a po objavi presude dana 30. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetan i bez pravnog učinka čl. 3. Ugovora o kreditu temeljem Odluke broj 61/04/03, zaključenog između tužiteljice i prednika tuženika Varaždinske banke d.d., u dijelu u kojem je ugovoreno da naknadu za odobrenje i prijevremenu otplatu kredita Korisnik kredita plaća sukladno Odluci o naknadama za bankarske usluge Varaždinske banke d.d.

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelčaćića 10, OIB: 92963223473, da tužiteljici Meliti Borščak, Zagorska ulica 20, Črešnjevo, OIB: 93978123807, isplati iznos od 449,51 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 17. travnja 2003. do 31. prosinca 2007. po stopi koja je propisana čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se

za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 (petnaest) dana.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelčaćića 10, OIB: 92963223473, da tužiteljici Meliti Borščak, Zagorska ulica 20, Črešnjevo, OIB: 93978123807, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 663,09 EUR sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 30. srpnja 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 (petnaest) dana.

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužiteljice za naknadom troškova parničnog postupka u iznosu od 937,50 EUR sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 30. srpnja 2026. do isplate.

r i j e š i o j e

Utvrđuje se da vrijednost predmeta spora iznosi 449,51 EUR.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da su ona kao korisnica kredita i prednik tuženika Varaždinska banka d.d. kao Kreditor sklopili 17.4.2003. Ugovor o stambenom kreditu za mlade temeljem odluke broj 61/04/03, kreditna partija br. 7101988319, na iznos od 45.000,00 EUR. Predmetnim ugovorom je ugovorena obveza korisnika kredita da plati sve naknade i troškove sukladno Odluci kreditora, slijedom čega je 17.4.2003. naplaćena, odnosno od iznosa kredita ustegnuta naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 3.386,88 kn/449,51 EUR (1 % iznosa kredita). Tužiteljica smatra da su nepoštene i ništetne odredbe ugovora, Odluka i Općih akata tuženika o navedenim naknadama- jer su ugovorene zajedno prema unaprijed formuliranom tipskom ugovoru, bez posebnih pregovora o tim odredbama, a na temelju sklopljenog ugovora niti na temelju dobivenih informacija od banke tužiteljica nije mogla predvidjeti ekonomske posljedice i kako utječu na ukupan trošak kredita, niti na što se odnose naknade, a koje odredbe su uzrokovale, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama na štetu tužiteljice. Iz navedenog proizlazi da je tuženik na štetu tužiteljice bez valjane pravne osnove stekao nepripadajuću imovinsku korist u utuženom iznosu, a koja se ogleda u neosnovano naplaćenim naknadama. Tužiteljica stoga predlaže da sud donese presudu kojom će se utvrditi ništetnom odredba čl. 3. Ugovora o kreditu te naložiti tuženiku da tužiteljici isplati iznos od 449,51 EUR sa zateznim kamatama uz naknadu troškova parničnog postupka sa zateznim kamatama.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva s više osnova. Prigovara vrijednosti predmeta spora kako ju je naznačio tužitelj u tužbi. Ističe kako tužiteljica nije dokazala da je potrošač niti da se sredstvima

kredita koristila isključivo za potrošačke svrhe. Ističe kako je odredba kojom se ugovara obveza korisnika kredita za plaćanjem naknada i troškova jasna, lako uočljiva i razumljiva. Što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužiteljici, tuženik ističe da je tužiteljicu u cijelosti informirao o njezinoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, dakle, tužiteljica je mogla shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe. Tuženik je tužiteljicu o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita informirao i tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu na način da su službenici Banke tužiteljici jasno iskomunicirali da postoji obveza tužiteljice u slučaju odobrenja kredita na plaćanje naknade za odobrenje kredita. Tuženik u privitku dostavlja izvadak iz Upute službenicima za odobravanje kredita građanima – osnovna uputa, a u kojoj se navodi da se naknada za obradu kredita naplaćuje sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge te da se naknada od strane korisnika kredita (samo u slučaju da se odobri kredit) može platiti iz sredstava kredita ili iz vlastitih sredstava. Navedeno znači da su sigurno službenici tuženika komunicirali s tužiteljicom vezano za plaćanje naknade za obradu kredita, iz razloga što se plaćala nakon odobrenja kredita i iz razloga što se morao utvrditi model plaćanja naknade. Drugim riječima, tužiteljica ne može tvrditi da nije bila svjesna ekonomskih posljedica vezano za ugovaranje odredbe kojom se utvrđuje njezina obveza za plaćanjem naknade. Dodatno se napominje da naknada za obradu kredita predstavlja naknadu koja se naplaćivala u trenutku ugovaranja kredita (dakle, tužiteljica je odmah bila upoznata s ekonomskim posljedicama ugovaranja kredita), a ista je pokrivala troškove poput: operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.). Ističe da odredba o ulaznoj naknadi ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbe čl. 53. ZZP. Ističe prigovor zastare na ovo potraživanje tužiteljice, jer je naknada za Ugovor o kreditu naplaćena 17.4.2003. Razvidno je da ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužiteljice u odnosu na glavnica, a što tuženik osporava, tužiteljica bi eventualno imala pravo na zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužiteljica postavila zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO treba smatrati savjesnim. U odnosu zahtjev tužiteljice kojim od tuženika potražuje isplatu troškova koji su prethodili ovom postupku - sastav zahtjeva za mirno rješenje spora od 200,00 EUR, tuženik ističe da isto nije bilo nužno za vođenje predmetnog postupka te da nije riječ o radnji koja je potrebna za vođenje postupka sukladno odredbama ZZP. Predlaže tužbu i tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom.

3. Tijekom provedbe dokaza sud je izvršio uvid u dopis tuženika od 14.5.2025. (stranica 3 spisa), e-mail korespondenciju (stranica 6 spisa), Ugovor o stambenom kreditu za mlade od 17.4.2003. (stranica 9 – 11 spisa), promet po kreditu

/ specifikaciju uplata (stranica 13 – 26 spisa) te je proveo dokaz saslušanjem tužiteljice kao stranke.

4. Među strankama nije sporno da je tužiteljica sa pravnim prednikom tuženika Varaždinskom bankom d.d. dana 17. travnja 2003. sklopila Ugovor o kreditu broj 7101988319. Nije sporno niti da je člankom 3. Ugovora o kreditu pravni prednik tuženika obvezao tužiteljicu na plaćanje naknade za odobrenje i prijevremenu otplatu kredita sukladno odluci na naknadama za bankarske usluge Varaždinske banke d.d. Nije sporno niti da je naknada za odobrenje kredita naplaćena u iznosu od 449,51 EUR te da kredit nije prijevremeno otplaćen pa da nije naplaćena naknada za prijevremenu otplatu kredita. Sporno je da li je predmetna odredba ugovora ništetna. Sporan i je tijek zatraženih zateznih kamata na zatraženi iznos naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita. Sporno je da li je potraživanje tužiteljice u zastari. Sporno je i svojstvo potrošača tužiteljice.

5. Savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22; u daljnjem tekstu ZPP), sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev tužiteljice osnovan.

6. Odredbom čl. 3. st. 3. Ugovora o kreditu određeno je da naknadu za odobrenje i prijevremenu otplatu kredita korisnik kredita plaća sukladno Odluci na naknadama za bankarske usluge Varaždinske banke d.d. Naknada za odobrenje kredita je naplaćena u iznosu od 449,51 EUR, a visina iste proizlazi iz dopisa tuženika od 14.5.2025., dakle iz isprave koju je sačinio sam tuženik.

7. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužiteljice i pregovaranja oko naknade za obradu kredita sud je saslušao tužiteljicu. Tužiteljica je iskazala kako je 2003. sa tadašnjom Varaždinskom bankom d.d. sklopila Ugovor o kreditu čija namjena je bila kupnja kuće na adresi Črešnjevo, Zagorska ulica 20. Ta nekretnina je kupljena za potrebe stanovanja nje i bivšeg supruga, s tim da on i dalje živi u toj nekretnini, dok ona više ne živi tamo, ali je suvlasnica nekretnine u 1/2 dijela zajedno sa njime. Prilikom sklapanja Ugovora u poslovnici navedene banke u Varaždinu, misli da je to bilo na adresi Trg kralja Tomislava, spomenuli su joj obvezu plaćanja naknade za obradu kredita u visini od 1 % iznosa kredita, no nije joj spominjano za što bi se ta naknada ili pak naknada za prijevremenu otplatu kredita koristila. Bilo je zapravo uzmi ili ostavi. Mora napomenuti da je kredit otplaćen, ali nije otplaćen prijevremeno pa joj stoga nije naplaćena niti naknada za prijevremenu otplatu kredita. Doduše, 2015. je bio reprogram kredita. Naknada za obradu kredita joj je naplaćena na način da je ustegnuta od ukupnog iznosa kredita koji je odobren.

7.1. Sud prihvaća iskaz tužiteljice u cijelosti, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da ista ima neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza tužiteljice nije ničim doveden u sumnju.

8. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03; u daljnjem tekstu: ZZP), koji odredbom čl. 81. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj

ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 59. al. 3. ZZP propisano je kako Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Člankom 87. st. 1. ZZP propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

9. Članak 84. ZZP propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Sud je analizirajući odredbu članka 3. st. 3. predmetnog ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za odobrenje i prijevremenu otplatu kredita sukladno Odluci na naknadama za bankarske usluge Varaždinske banke d.d. utvrdio da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“ pa se stoga na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora, Sud EU je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“ pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa stoga podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za odobrenje i prijevremenu otplatu kredita jer ta odredba ne definira bit ugovora o

kreditu, iako ulazi u „ukupne troškove kredita za potrošače“. Nadalje, u predmetu C-224/19 Sud EU tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Iako je prethodni postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. U pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.

10. Ocjenom provedenih dokaza sud je utvrdio da je odredba članka 3. st. 3. predmetnog ugovora o kreditu, kojim je ugovorna naknada za odobrenje i prijevremenu otplatu kredita sukladno Odluci na naknadama za bankarske usluge Varaždinske banke d.d., a koja naknada za odobrenje kredita je u konkretnom slučaju iznosila 449,51 EUR te je i naplaćena u istom iznosu na način da je ustegnuta od ukupnog iznosa odobrenog kredita, nepoštena ugovorna odredba, a temeljem odredbe članka 87. stavka 1. ZZP ništetna iz slijedećih razloga. Na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljicom pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Međutim, tuženik isto nije dokazao. Osim toga, iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o unaprijed formuliranoj odredbi ugovora, sastavljenoj od strane tuženika kao banke, a koja sadrži odredbu prema kojoj se tužiteljicu obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za odobrenje kredita i naknadu za prijevremenu otplatu kredita sukladno Odluci na naknadama za bankarske usluge Varaždinske banke d.d. Isto je dovelo do toga da je tužiteljica pristala na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika, bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Prednik tuženika je, dakle, iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu tih naknada sukladno aktu koji je sam donio, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Osim toga, prednik tuženika u sadržaj Ugovora nije unio, a niti je objasnio tužitelju koji je to opravdani razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje istih naknada. Stoga tužiteljica kao potrošač nedvojbeno nije imala utjecaja na sadržaj predmetne odredbe. Spornom ugovornom odredbom u biti je prednik tuženika sam odredio visinu tih naknada, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi ZZP. Tuženik je kao trgovac, prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita imao određene troškove, koji troškovi se „pokrivaju“ tom naknadom, a u pitanju su razni operativni troškovi i materijalni troškovi. Tuženik dakle nije tužiteljici razjasnio razloge zbog kojih joj je naplatio naknadu za obradu kredita, odnosno nije dokazao opravdanost naplate naknade. Tuženik je morao određeno popisati što čini troškove obrade kredita, a ne samo isto naplatiti u postotnom iznosu, čime su zapravo korisnici kredita dovedeni u neravnopravan

položaj, budući da su veći troškovi za obradu kredita naplaćivani od korisnika koji podigne veći iznos kredita. Sud prihvaća iskaz tužiteljice da je Ugovor bio unaprijed sastavljen i da su u njemu bile određene naknade o kojima nije mogla pregovarati. Predmetna odredba čl. 3. st. 3. Ugovora o kreditu je glede naknade za prijevremenu otplatu kredita ništetna bez obzira što naknada za prijevremenu otplatu kredita sama po sebi nije ništetna, a kako proizlazi i iz Direktive 2014/17 Eu parlamenta i vijeća, Direktive 2008/48 EZ, kao i iz kasnije donesenog Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" br. 75/09., u daljnjem tekstu: ZPK), ali pod uvjetom da se o takvoj odredbi posebno pregovaralo i da ona ne uzrokuje neravnotežu među strankama, a što ovdje nije slučaj (tako i u odlukama Županijskog suda u Splitu poslovni broj GŽ-2471/2018-2 od 06. prosinca 2019. i poslovni broj GŽ-2359/17-2 od 23. studenoga 2017.). Uostalom valja ukazati da iz sporne odredbe ugovora o kreditu proizlazi da će tuženik naplatiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita „sukladno Odluci na naknadama za bankarske usluge Varaždinske banke d.d.“, pa bi u takvom ugovornom odnosu tuženik mogao proizvoljno odrediti visinu same naknade, o kojoj se niti nije pojedinačno pregovaralo.

11. Prema članku 295. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15 i 29/18 – dalje u tekstu: ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. Tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o naknadi za odobrenje i prijevremenu otplatu kredita o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost visina naknada, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača. Stoga je ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna. Navedeno rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužiteljici, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj. Stoga je primjenom članka 81. stavak 1. ZZP te članka 87. stavak 1. ZZP sud odlučio kao u točki I. izreke presude (tako i u odluci Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj 13 GŽ-4683/2022-3 od 17. siječnja 2023.).

12. Temeljem članka 323. ZOO tuženik je dužan vratiti tužiteljici ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom pa je temeljem iste odredbe valjalo prihvatiti i zahtjev za vraćanje primljenog iznosa od 449,51 EUR, kao stečenog bez osnove, temeljem čl. 1111. ZOO, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od prvog idućeg dana nakon plaćanja (neosnovanog stjecanja na strani tuženika) do isplate, temeljem čl. 1115. ZOO, odnosno čl. 29. st. 1., u svezi čl. 183. st. 1. ZOO. Visina stope zatezne kamate određena je na temelju odredbe čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21, 114/22; u daljnjem tekstu: ZOO). Stoga je sud odlučio kao u točki II. izreke presude.

13. Prigovor zastare nije osnovan, budući da je člankom 328. ZOO propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi pa ne može zastarjeti zahtjev tužiteljice kojim traži utvrđenje ništetnosti članka 3. st. 3. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja

2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 glede zastarnog roka u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, a isti počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle, imajući u vidu navedeni pravni stav Vrhovnog suda RH, proizlazi da zastara restitucijskog zahtjeva još nije niti počela teći, nego će početi teći tek pravomoćnošću ove presude u kojoj je odlučeno o ništetnosti.

14. Neosnovano tuženik osporava tužiteljici status potrošača. Odredbom čl. 3. st. 1. ZPP propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno da se radi o stambenom kreditu za mlade, a iz iskaza tužiteljice proizlazi da je isti bio namijenjen kupnji kuće u Črešnjevu, Zagorska ulica 20, koja je kupljena za potrebe stanovanja tužiteljice i njezinog bivšeg supruga, s tim da tužiteljica više ne živi u istoj nekretnini, ali je i dalje suvlasnica iste u $\frac{1}{2}$ dijela. Tužiteljica je isti zaključila kao fizička osoba, izvan svog zanimanja, svoje poslovne aktivnosti i poduzetničke djelatnosti. Teret dokaza da je tužiteljica predmetni Ugovor o kreditu zaključila u svrhu koja je namijenjena njezinom zanimanju, odnosno njezinoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti je na tuženiku pa kako tuženik na tu okolnost nije preložio provođenje bilo kakvih dokaza, niti takva činjenica proizlazi iz provedenih dokaza, to sud istaknuti prigovor ocjenjuje neosnovanim.

15. Imajući u vidu da je tuženik osporavao u tužbi naznačenu vrijednost predmeta spora, potrebno je istaknuti da je tužba u ovom predmetu podnesena radi utvrđenja ništetnosti (deklaratorni dio tužbenog zahtjeva) i isplate iznosa od 449,51 EUR (kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva). U konkretnom slučaju radi se samo o vrijednosti predmeta spora za zahtjev koji glasi na isplatu odnosno 449,51 EUR jer doista u ovoj situaciji u smislu čl. 35. i 40. ZPP deklaratorni zahtjev treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na novčanu ili nenovčanu činidbu pa se njegova vrijednost ne uzima u obzir, već samo vrijednost zahtjeva na činidbu. Stoga ovaj sud smatra da je naznačena vrijednost predmeta spora u tužbi od strane tužiteljice u iznosu od 1.400,00 EUR doista suviše visoko naznačena, kako to ispravno prigovara tuženik pa je stoga odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 449,51 EUR i odlučio kao u izreci rješenja (tako i Žs u Zagrebu u GŽ-1939/2023-2 od 9. travnja 2024.).

16. Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem odredbe članka 154. stavka 1. ZPP i odredbe članka 155. stavka 1. i stavka 2. ZPP. Pritom valja istaknuti kako je VSRH u svojoj odluci Rev 547/2023-2 od 5. rujna 2023. zauzeo stajalište da kada je vrijednost predmeta spora utvrđena na način propisan odredbom čl. 40. st. 3. ZPP, tako utvrđena vrijednost predmeta spora primjenjuje se i na parnične radnje poduzete prije postupanja suda sukladno navedenoj odredbi. Stoga tužitelju, imajući navedeno u odlomku 15. ove presude, umjesto zatraženih 200,00 EUR za radnje koje za koje joj je priznat trošak pripada 100,00 EUR. Tužiteljici je priznat trošak sastavljanja tužbe u iznosu od 100,00 EUR na temelju Tbr. 7. točka 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23 - dalje: Tarifa), trošak sastavljanja podneska od 3.10.2025. u iznosu od 100,00 EUR (Tbr. 8. točka 1.), trošak zastupanja na ročištima održanim

2.4.2026. i 1.7.2026. u iznosu od 100,00 EUR (Tbr. 9. točka 1.) za svako navedeno ročište. Za svaku navedenu radnju tužiteljici je priznat PDV po stopi od 25%. Priznat je i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 53,09 EUR i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 110,00 EUR. Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud je temeljem odredbe članka 151. stavka 3. ZPP dosudio i zatražene zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom III. izreke presude.

16.1. Tužiteljici nije priznat trošak sastavljanja zahtjeva za mirno rješenje spora jer taj trošak nije bio potreban za vođenje ovog postupka. Naime, sukladno shvaćanju VSRH izraženom u odluci poslovni broj Revr 359/10-2 od 23. veljače 2011. ako zahtjev za mirno rješenje spora nije procesna pretpostavka za podnošenje tužbe (kao što je to u ovom slučaju), tada podnošenje takvog zahtjeva nije bilo potrebno i stranci ne pripada pravo na naknadu troškova zastupanja po odvjetniku. Tužiteljici nije priznat trošak sastavljanja podneska od 10.9.2025. kojim izvještava kako je uplatila sudsku pristojbu na tužbu, budući da uplatu sud provjerava putem e spisa. Nije joj priznat niti trošak sastavljanja podneska od 1.10.2025. jer taj podnesak nije bio potreban za vođenje ovog postupka. Odluka o troškovima postupka koji tužiteljici nisu priznati sadržana je u toč. IV. izreke presude.

U Zagrebu, 30. srpnja 2026.

Sutkinja

Vedrana Kufrin

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude i rješenja može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. tužiteljici po pun., uz rješenje o sudskoj pristojbi na presudu-110,00 EUR
2. tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088b-66e57**

Kontrolni broj: **09607-2a01f-31a28**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.